

vi ikke har været Tilfældet. Den anden Grund er den, at vedkommende Byraad ikke havde anbefalet ham; men ogsaa i den Henseende tror jeg tilstrækkelig at have oplyst, at der foreligger en Feiltagelse. Smidlertid satte Ministeriet sig paa ny i Bevægelse, og vi ventede stadig i Udvalget, at de Oplysninger, vi søgte, skulde komme; men da der var gaaet flere Uger, og Tullen nærmede sig, troede vi at kunne fremskynde Sagen ved at afgive en foreløbig Betænkning, hvortil vi saa meget mere fandt os forpligtede, som vi mente at burde gjøre Thinget Rede for, hvorfor vort Arbejde ikke var fremmet. Saa modtog vi endelig den 10de Januar et den 8de Januar dateret Svar fra Ministeriet, og det ses da, at det endelig er lykkedes Ministeren at faae Borgmesteren til at sammenkalde et nyt Byraadmøde, men ved denne Leilighed bekræftedes rigtig nok Ordspørgsøget, at den, der graver en Grav for Andre, falder selv i den, thi paa Foranledning af Byraadets Formand, som stod i den Formening, at Byraadet ikke havde anbefalet Andragendet, udtalte Byraadet, at det ingen Anledning fandt til at foretage Videre i Sagen; Udvalget maa altsaa mene, at Afgjørelsen gik i samme Retning som tidligere, og at altsaa Byraadets Beslutning af 17de Juli fremdeles staar ved Magt. Den foreløbige Betænkningens Afgivelse har imidlertid ogsaa haft en anden Virkning, idet nemlig Borgere i Nykjøbing, som uden Tvivl have fundet, at vedkommende Andrager var bleven forurettet, have — efter hvad der er meddelt mig, af egen Drift — sat sig i Bevægelse og samlet Underkrifter paa en ny anbefaling for ham, og Udvalget har efterat have afholdt sit sidste Møde modtaget en saadan ny anbefaling, underskrevet af 41 Borgere, af hvis Navne dog de 4 ogsaa findes paa den anbefaling, hvorpaa der blev samlet Underkrifter i August Maaned. Disse 41 Mænds Troværdighed er dernæst bevidnet af Stedets Sognepræst, Provst Bonfain. Jeg anfører dette udtrykkelig, fordi deres Troværdighed er bleven dragen i Tvivl af Borgmesteren eller Politimester i Nykjøbing — jeg veed ikke, hvilken af disse Embedsværdigheder jeg her skal bruge — de skifte saaledes, at man kommer næsten til at tænke paa en Komedie af Molière, hvor Hovedpersonen har i sin Tjeneste en Mand, der baade er Kudst og Kof, og naar hans Herre taler til ham, sætter han snart en, snart en anden Hovedbedækning paa, efter som det er Rollen eller Kudsen, der tales til. Altsaa, jeg beder underskyldt, hvis jeg ikke bruger den rette Benævnelse; men jeg gjør kun opmærksom paa, at

den daværende Politimester i Nykjøbing synes at have en, jeg kan gjerne sige mærkkelig Tilbøielighed til at ville føre saa Meget som muligt ind under Straffeloven, og ved Alt, hvad han ser, søger han at opbæde, om det ikke passende kunde gaa ind under en eller anden Paragraf i Straffeloven. Saaledes, da han saae den tidligere anbefaling, som gaar i modsat Retning af hans egen, skrev han til Ministeriet, at der kunde endog ogsaa være Grund til at underlægge, om ikke de Vedkommende havde forset sig mod § 155 i Straffeloven. Denne Paragraf handler om falske skriftlige Erklæringer eller Erklæringer om Noget, man intet Kjendskab har til, til Brug for Retten. Man ser altsaa her, at Politimesteren og Sognepræsten staa imod hinanden, idet Provst Bonfain bevidner disse Mænds Troværdighed, medens Politimesteren gjør en Slags Henskynding til sin Forefatte, til Ministeriet, om der ikke er Grund til at optage et Forhør over dem, der anbefale Andrageren, og faae dem dømt i Henhold til Straffeloven. Ja, det er det Gnefte, der mulig kunde bevæge Udvalget til at forandre sin Anskuelse, hvis den høitærede Indenrigsminister vilde lytte til dette Raad, hvis han mellem 2den og 3die Behandling vilde lade optage et saadant Forhør og derved kunde bevise, at disse mange Mennesker, som have underskrevet, have afgivet falsk skriftlig Erklæring. Det vilde jo ganske vist medføre, at Udvalget maatte tage Sagen under fornyet Overveielse; men indtil Bevis i saa Henseende foreligger, tror Udvalget at maatte holde sig til, hvad Sognepræsten har bevidnet, nemlig de Mænds Troværdighed, som erklære, at denne Mand i den lange Tid, han har været Borger i Nykjøbing, har ført en hæderlig Vandel. I det Hele taget, og efter det Kjendskab, vi fra tidligere Forhandlinger have til den høitærede Minister, venter jeg, og jeg tør sige Udvalget, at den høitærede Minister vil finde, at han har lyttet for meget til, hvad en enkelt Mand, nemlig Bysfogden i Nykjøbing, har fremsørt. Skulde jeg give dette Drama, jeg her har skitseret, et Navn, vilde jeg ikke give det Navnet „Smeden og Bageren“, men snarere „Politimesteren og Bageren“. Den høitærede Minister har i denne Sag været nær ved ikke for Smed, men for Politimester at rette Bageren. Denne Feiltagelse vil det høie Thing kunne gjøre god igjen ved at stemme for det Undringsforslag, som hele Udvalget har stillet.

Indenrigsministeren (Sleel): Jeg skal saa meget hellere følge den ærede Ordspørers Udtalelser med Hensyn til at lade den foreløbige Betænkning og de Udtalelser, der deri